

Aanzetten

Aanzetten

Inge | ingefietst.nl

Tekst: Inge | ingefietst.nl

Omslagfoto: Diana Kuijpers

ISBN: 9789402168617

© ingefietst.nl

Inhoud

Alleenrecht	9
Mijn eerste keer	12
Uitklikken of omvallen.....	15
Blufpoker	18
‘Als je echt niet meer kunt, heb je alles gegeven’	21
Leegloper	30
Helm!.....	33
Tikje.....	36
Fietsorgasme	39
Knuffelbank	42
De kracht van het balen.....	45
Afreageren.....	48
Trio	50
Tijdrit.....	53
Van het pad af.....	57
Fietslogica	60
De prins op de gele fiets.....	63
Podium	67
Beekmansdalseweg.....	72
To chicken out.....	76
Wind.....	80
Rommel.....	83
Malloot van de Mont Ventoux	86
Malaucène-Top-Bédoin	90
Bédoin-Top-Sault	95
Sault-Top-Malaucène.....	100

*“Wat lijkt me dat
Een zaligheid
Straks te fietsen
Zonder tijd
Door de bossen
Langs de wei
Wind om mijn oren
Helemaal vrij
Zomaar fietsen
Met als enige doel
Dat heerlijke, lichte,
Vrije gevoel”*

(fietsdagboek, december 1989)

Alleenrecht

Het kan nog net even voor het avondeten. Het is een mooie lentemiddag en ik grijp mijn kans om nog wat kilometers weg te trappen na een tamelijk hectische werkdag op school. Ik heb niet echt een plan voor de route en via heerlijk willekeurig gedwaal bevind ik me na ongeveer een half uurtje ergens over de grens in Duitsland.

Een sportieve donkere auto passeert me en de twee inzittende jongemannen zwaaien uitbundig. Vertwijfeld steek ik mijn hand op. Ik ben wat in gedachten en herken de mannen niet meteen. Het kunnen oud-leerlingen zijn of muzikanten, die me kennen via orkesten waarin ik heb gespeeld. Ik heb geen argwaan.

Halverwege een viaduct kies ik voor de weg naar rechts. Het is een smalle "Wirtschaftsweg" tussen weilanden waaraan een militair terrein is gevestigd. Voor en na het militaire terrein staat een huis, daartussen is het enkele kilometers heerlijk rustig en spot ik soms roofvogels, hazen of reeën.

Vlak voor het eerste huis passeert me de donkere auto opnieuw. Ik zie nu dat er een Duitse kentekenplaat op zit en ik weet zeker dat ik de mannen niet ken. Ze toeteren naar me en roepen me wat toe dat ik door de rijwind niet versta. Deze keer zwaai ik niet terug.

"Donder op," mompel ik, "hier heb ik helemaal geen zin in."

De auto verdwijnt bij het huis in een zijstraatje en ik ben weer alleen. Ik realiseer me dat ik langs dat militaire terrein ook echt alleen ben en dat niemand zou kunnen zien wat er gebeurt, wanneer de mannen kwaad in de zin hebben. Ik merk dat ik wat harder ga fietsen.

Het tweede huis komt in zicht en ook het volgende viaduct, waar ik de keuze heb om de A3 te passeren of vlak ervoor naar rechts te gaan. Terwijl ik overweeg wat ik zal doen, hoor ik de auto weer achter me naderen. Ik voel mijn hart in mijn keel. Het huis ben ik inmiddels gepasseerd en ik overweeg even of ik terug zal gaan en het erf op zal fietsen. Ik weet niet wie er woont, maar als er iemand thuis is, ben ik waarschijnlijk veilig. De auto is inmiddels naast me en blijft nu naast me rijden. Te laat.

Ik luister niet naar wat de mannen lachend en joelend naar me roepen en kijk strak voor me uit, razendsnel mijn opties overweegend. Het viaduct zelf ligt afgelegen en heeft veel begroeiing, die alles aan het zicht onttrekt. Als ze me willen beroven, mishandelen of verkrachten zal niemand het merken. Proberen ze me nu serieus de berm in te rijden? Twee keer pareer ik een afsnijpoging door harder te trappen. Dan zie ik mijn vluchtweg en ik reageer snel.

Ik wacht tot de mannen de afslag dusdanig gepasseerd zijn dat ze de auto zullen moeten afremmen en in de achteruit zetten als ze me nog willen volgen. Bliksemsnel knijp ik in mijn remmen. Hierdoor

kan ik zelf nog net voor het viaduct naar rechts. Mijn plan slaagt. Ik hoor Duits gevloek. De jongemannen staan nog op het viaduct als ik gas geef in de zijstraat.

Ik heb een paar mogelijke routes en rijd me zo snel mogelijk uit het zicht door een paar keer van richting te veranderen. Ik fiets hard, merk ik. Als ik op mijn Garmin kijk zie ik dat ik een kruissnelheid heb van ruim boven de veertig. Even vraag ik me af of dit achterafstraatje een stravasegment is en ik moet om mezelf lachen.

Ik ontspan. De bewoonde wereld nadert. Ik overdenk wat me is overkomen en besef dat ik geluk gehad heb. Alweer. Toch zal ik een volgende keer gewoon weer gaan. Alleen.